

Homolón

Társadalmi, színházi és művészeti hetilap :- Szerkeszti: Magyar László

II. évf.

S
Z
E
G
E
D
1
9
2
9
M
A
R
C
I
U
S

Repül a nehéz kő... Irja: Iksz. (Folytatás)

Farkaskaland ujszegeden

Novella-olimpiász két tehetséges színész között

A görlok palotaforradalma

Csókútatom a sevillai borbéjt

Kovács Julis elindult Liliput-országba

Színházi és társadalmi riportok, versek

elbeszélések, rajzok, és fényképek stb

10. sz.

Homolóra

Illusztrált társadalmi, színházi és művészeti hetilap - Felelős szerkesztő: Magyar László

Előfizetési díj egy hónapra 1.60 P. negyedévre 4.60 P. fél évre 9.- P. egész évre 18.- P.

Szerkesztőség: Oroszlán ucca 4. III. em. 9. Telefon: 18-12.

Kiadóhivatal: Tisza Lajos-körút 71. szám. Telefon: 8-95.

M e g j e l e n i k m i n d e n s z o m b a t o n d é l u t á n.

Várhelyi József születésnapjára

Nincs talán még egy olyan polgárra ennek a városnak, aki annyira a szívéhez nőtt volna mindenkinek, akit olyan osztatlanul szeretne és tisztelne mindenki, mint Várhelyi József pápai prelátust. A melegembszívek tiszta szeretetéből kötött virágcsokor disziti az ősz főpap minden születésnapját és minél nagyobb számot mutatnak ezek az évfordulós mérföldkövek, annál szebb, annál szentebb, ragyogóbb ez a csokor.

Várhelyi József, Krisztus igazi papja, aki egyformán szereti minden felebarátját, pénteken, március elsején töltötte be hetvenkettedik életévét, de szemében még mindig az örök fiatalság tüze ragyog, azé a fiatalságé, amely csak az „emberebb emberek” osztályrésze ezen a földön, akik békében éltek a legvéresebb harcok idején

is, akik a békét, a szeretetet hirdették a legnagyobb gyűlölködések közepette is, akik megértő, megbocsájtó szívekkel fogadtak minden emberi botlást, minden tévelygést. Várhelyi József tiszteletet parancsoló alakja, hófehér hajkoronával glóriázott szelid arca, szimbólum ma Szegeden: az ember-szeretet szimbóluma és az őszinte szerénységé, amely tulajdonság csak az igazi nagyságok természetes megnyilatkozása lehet.

Várhelyi József Szeged város szent, öregembere, arany szívű és arany szavú pásztorává válogatás nélkül minden léleknek és jó pásztor, mert mindig csak a nyájért élt, soha önmagáért.

Hetvenkettedik születésnapján ezért gondol rá mindenki igaz szeretettel.

A szegedi polgári iskolák és a kereskedelmi iskola gyöngé félévi eredménye

Statisztikai adatok bizonyítják, hogy a polgári iskolák növendékei nem rontják, hanem javítják a kereskedelmi iskola tanulmányi eredményét

Vissza kell térnünk ismét arra a tudósításunkra, amelyben a szegedi állami felsőkereskedelmi iskola félévi tanulmányi eredményéről számoltunk be. A *Homokóra* legutóbbi számában leközzöltük az egyik szegedi polgári iskola tanárának hozzánk intézett levelét, amelyben visszautasítja a polgári iskolák ellen elhangzott vádakat, most pedig leközzöljük a két megvádolt polgári iskola igazgatójának alábbi nyilatkozatát, amely statisztikai adatokkal cáfolja meg azt a vádat, mihétha a kereskedelmi iskola gyöngé tanulmányi eredményének a polgári iskolákból oda-kerülő diákok hiányos tanultsága lenne az oka.

Íme a nyilatkozat:

Tekintetes Szerkesztőség!

A „Homokóra” folyó évi február hó 11-én megjelent II évfolyamának 7. számában a szegedi áll. felsőkereskedelmi iskola növendékeinek a jelen tanév első felében elért tanulmányi eredményéről szóló cikkében bírálat tárgyává tette a helybeli két állami polgári fiúiskola működését.

Nem bocsátkozunk a cikk írójával vitába, hanem a két iskola tanári testületének határozatából és megbízásából csakis a legszigorubb tárgyilagossággal, kizárólag a rendelkezésünkre álló statisztikai adatokra szorítkozva mutatjuk ki a cikkek részben téves, részben valótlan állításait. A statisztika számai minden szónál világosabban és határozottabban beszélnek, tiszta képet adnak, amelyet semmiféle rabulisztikával elhomályosítani vagy megdönteni nem lehet.

A cikkből idézzük az alábbiakat:

1. (Téves állítás). „A felsőkereskedelmi iskola növendékeinek legnagyobb része a szegedi polgári iskolák közül rekrutálódik.” A szegedi áll. felsőkereskedelmi iskola

1927—28. évi és közkezen forgó Értéstitőjéből kitűnik, hogy a két I. évfolyam 84 tanulója közül a helybeli két polgári iskolából 29 tanuló ment át a felsőkereskedelmi iskolába, ami a létszámraak nem a legnagyobb része, hanem csak 34.5%-a, vagyis a létszám harmadánál alig valamivel több. 55 tanuló, vagyis a létszám 65.5%-a, tehát majdnem kétharmada más intézetekből ment oda.

2. (Vád). „Ezen iskolák pedig (t. i. a szegedi két áll. polg. fiúiskola) nagyon gyöngé anyagot produkálnak.” Ugyancsak a felsőkereskedelmi iskola mult évi Értéstitőjének adatai szerint a helybeli két polgári fiúiskolából kikerült 29. I. évfolyambeli tanuló közül megbukott 10 tanuló, vagyis 34.5%. Ellenben a más iskolákból kikerült 55 tanuló közül megbukott 26, vagyis 47.27%. Tehát a kipelengérezett két iskola tanulóinak bukási arányi 12.77 százalékkal kedvezőbb, mint a más iskolákból kikerültéké.

3. (Vád). „Nagyon sok diák a mennyiségtan alapelemeivel sincs tisztában, amikor beiratkozik a kereskedelmi iskolába.” Ugyancsak a szegedi felsőkereskedelmi iskola 1927—28. tanévi Értéstitőjének adatai szerint a helybeli két polgári iskolából az I. évfolyamba átlépett 29 tanuló közül a mennyiségtanból megbukott 5 tanuló, vagyis 15.8 százalék. Ezzel szemben más iskolákból felvett 55 tanuló közül a mennyiségtanból megbukott 16 tanuló, vagyis 29 százalék. Tehát a helybeli két polgári fiúiskolából felvett tanulóknak a mennyiségtanra szorítóköző bukási aránya 13.2 százalékkal kedvezőbb, mint a más iskolákból felvetteké.

A két iskola tanári testülete leszögezni kívánja még a felsőkereskedelmi iskola mult évi Értéstitőjéből megállapított azon tényt

is, hogy a felsőkereskedelmi iskola tanári kara a saját hatáskörébe utalt egy ösztöndíj és 13 jutalomdíj közül az ösztöndíjat és hat jutalomdíjat a szegedi két polgári iskolából kikerült tanulóknak ítélte oda.

Szeged, 1929. évi február hó 27-én.

igazgató a szegedi III.

KLUCSIK ISTVÁN GURGULITS ANTAL

Kétségtelen adunk ennek a tárgyilagos hangu nyilatkozatnak nyilvánosságot és úgy véljük, hogy ezzel a két polgári iskola ügye teljesen tisztázódott. Azt pedig, hogy a két érdemes, szegedi iskolát rajtunk kívül álló félreértés következtében alaptalan vád érte, mi sajnáljuk a legjobban.

Kovács Julis elindult a Hattyu uccából Liliput országba

A külvárosi házak fázósan bujnak össze a téli csöndben. Nagykendős öregnéni bandukól a tulsó soron . . .

Esteledik . . .

Mire az anyóka elér amoda a sarokra, az apró házakra lebukik az este. Valahol messze becsapódik egy kapu, utána olyan csönd támad, hogy megborzong az ember . . .

Tiszta, csinos ház a Hattyu ucca 51. alatti. Két ablak az uccára, alacsony kapubejárát: beillene bármelyik akácos faluba.

Valaki fontoskodva mutatja:

— **Itt lakott Kovács Julis, a törpe kisasszony, aki elment szerencsét próbálni Liliput országba.**

Az udvaron találjuk Kovács urat. az apát, aki megvallja, hogy életében először büszke a Juliskára.

Ebből a házból indult el a 95 centiméteres csoda, világhódító utjára.

Már küldött is két anzikszot, egyet Pestről, egyet meg Bécsből. Hát hiszen nem volt az buta lány kérem, csak hát olyan kistermetű volt . . . De gyerünk beljebb.

A konyhában jó meleg és jó vacsora-illat van. Az egész család ott ül a sparherd körül. Egyik sem hasonlít alakra Juliskára, ugyan honnan is vette szegény Kovács néni . . . Kovács

néni a szemét törülgeti, amikor szóba kerül Julis . . . Akiből majd primadonna lesz a törpék társulatában.

„Majd meglátja édesanyám, milyen nagy leszek én valamikor, — mondogatta szegény. De csak szívfájdalom egy anyának így kiengedni a gyereket . . .

— Nem volt nyugvása itthon, — szl közbe Kovács ur, — mindenáron menni akart. Szégyelte a törpeségét...

Bizony, Juliska nagyon szégyelte a törpeségét. Kicsi korában együtt ugrott, hancurozott a többi gyerekkel. Az iskolában nagyon jó tanuló volt. De hogy 16 éves lett, egész megváltozott. Ha jött valaki, elbujt a sarokba, az uccára meg csak a zsalugáter mögül leselkedett.

Kovács néni sirva beszéli:

— De sokszor panaszkodott szegény: Édesanyám de jó volna olyan lenni, mint a többi . . . Miért nem vagyok én olyan, mint a többi lány? . . . Mindég küldtem: eregy lányom sétálni, nézgelődni, eregy . . .

Ugy beszélnek róla, mintha réges-régen halott lenne. Hát hiszen Németország jó távol van a Hattyu uccától . . .

Három évvel ezelőtt el akarta már vinni Juliskát a híres amerika iSinger lovag. Nem adták oda. Ő sem akart menni. És ahogy idősebb lett, mind-

gyakrabban kezdte sajnálni, hogy nem ment. Egy hónappal ezelőtt aztán levél jött Németországból, abba az állt, hogy engedjék ki a Juliskát, művésznőt csinálnak belőle a liliputiak színtársulatában. Ettől kezdve nem volt nyugvása Juliskának. Reggeltől-estig tükör előtt állt, táncolt, énekelt. Olyan hangja volt, mint a tücsök ciripelése . . .

— Egy hete kísértem el Pestig, — mondja az apa. Onnan utazik tovább . . .

Előhozzák az ánzikszókat. Aszongya itt a Juliska: „Kedves Szüleim és testvéreim! Tudatom, hogy jól érzem magam. Amióta itt vagyok, megtanultam zongorázni . . .”

Három napja van künn a Juliska, de már tud zongorázni. Ügyes ember

lehet az az impresszárió, vagy ahogy a Kovácsék mondják: Tannenbaum ur.

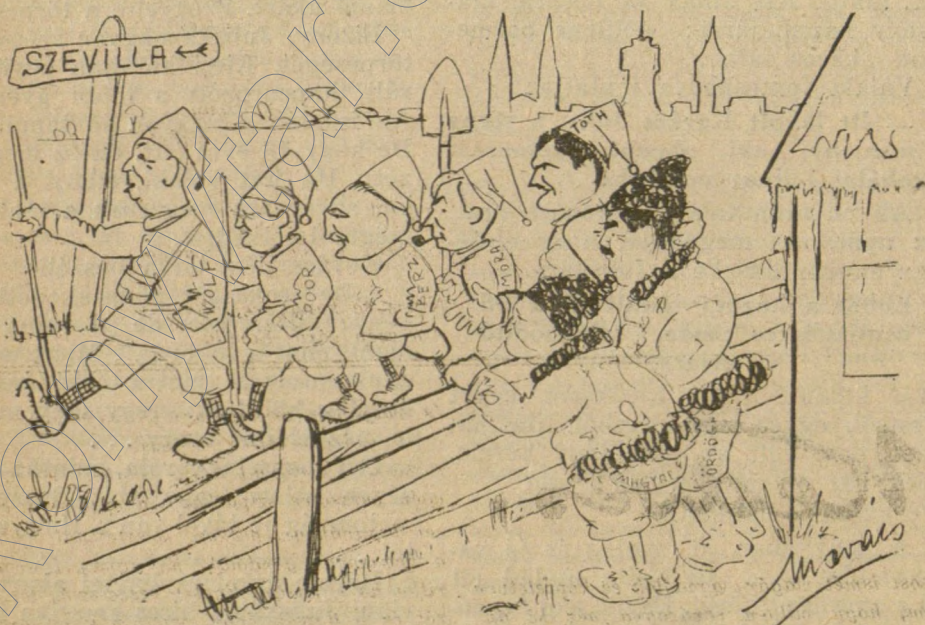
Juliska most már az artistaiskolába van. Ott kiképzik öt művésznővé, lakással, élelemmel, ruházattal ellátják és küldenek ide Kovácséknak havonta 30 pengőt.

Hát a 95 centiméteres Juliska így elindult a világhír felé. Két-három év alatt elvégzi az artistaiskolát és nagy nő lesz belőle. Tan még Pestre is lejön játszani, akkor biztos nagy fölfordulás lesz a Városligetben . . .

Itt vendégszerepel miss Julie, a híres primadonna, a 95 centiméteres világsoda.

Valószínűleg az egész Hattyu ucca fölruccan Pestre és megnézi Juliskát, Liliputiország vendégszereplő primadonnáját.

A szege di különítmény

Magyar Pétör: Dicsértessék... Csókutatom a szevillai borbéjt.

Ginész

Sevilla...

Tele vagyunk panasszal,
Üres már rég az asztal,
Szegény az eklézsia,
Nincs se kanál, se villa,
Nem fő tyúk a fazékban,
Nincs dohány a marékban,
Elfogyott a szénünk, fánk,
Az Isten sem gondol ránk,
Sok az adó rostkadunk,
Kifacsartuk az agyunk,
A munka is elfogyott,
Itt a semmi, foghatod,
Nincsen állás, nincs kenyér,
Futhatunk a garasért,
Elkophatik a lábunk,
Garast mégsem találunk.
Sok betegség, nyavalya,
Gyöngé testünk nyagगतju,
Jön az árvíz, jön a baj,
Sír a zsidó és a gaj,
Szegény az eklézsia,
Nincs se kanál se villa,
De ott messze, nyugaton,
Elérheted vonaton:
Felénk mosolyg Sevilla.
Kezükben a vándorbot,

Pátra utra is kélnek,
Kezünkben a vándorbot,
Átugranak sok bokrot.
Tóth, Fodor és Wolf Ferenc,
És a fiatal Berzenc
Nekivágnak az utnak,
Sevillába eljutnak,
A Primo de Rivera,
Mosolyogva fogadja
Szeged négy szép követit és
És mindent el követ itt,
hogy a négy ur boldogan,
Élvezhesse ami van
Spanyolthonban szép és jó,
Gallér, vörös, grandezzo,
Viadala oikának
És hogyna majd kiszállnak
Barcelona perronján,
Harminc fehér-ruhás lány
Mutassa meg, hol az ut,
Amelyik a kisvasut
mozdonyához elvezet.
(Ugy-e milyen élvezet?)
Megmondhatják egy párszor,
Ha haragszik is Pásztor,
Hogy tanulmány volt az ut,
Mindenki sokat tanult,
Megtanulta, megbizony,
Hogy sinen megy a vagon,
Kilencezer pengőér,
Nem drága a bikavér. ,
Aki érte lahajol,
Szegedi az, nem — spanyol.

Nincs se kanál, se villa,
Am szép város Sevilla.

Kedves,

most ismét magára gondolok és képzeletben látom, hogy milyen sóvárogva néz ki az ablakán, át ezen a nedves, ködös, torokkaparó levegőn. Ugy sajnálom magát, kedves,

és magában önmagamat is sajnálom. Mert most, március első napjaiban, tele van már rózsával, virággal a Pó völgye, Itália kék egén perzselve sziporkázik a nap és a veleneci lagunákban halkam, nesztelenül siklanak a lampiónos gondolák, ha ugyan leolvadt a ritka hó a narancsfigetek szecessziós lombjairól és a dőzsék ódon palotáinak ormairól.

Nekünk, kedves, nagyon messze van most Itália, elérhetetlenül messze, bennünket ide-

szögezett ez a rettenetesen hosszurányult, kemény tél. Mi eltűzeltük, kalória-calutára váltottuk be nyári és tavaszi örömeinket, minket a fagyhullám helyhez kötött, szabad vándorlói jogától megfosztott jobbágyokká degradált. A mi számunkra befagyott a Quarneró, hó temette el Szent Márkus-terét, a mi számunkra csak a Tisza maradt meg, ez a rejtelmes veszedelmes magyar folyó, amely most sunyin lázadzik jégpáncélja alatt és titokzatos szándékokat sodor felénk.

A napokban felkuszám a fogadalmi templom innesső tornyába és a magas kilátóról kémleltem a mozdulatlan dermedt óriás-kigyót, amint fenycgetve, sunyin kanyarodik a ködbefuló messzeségből. A hideg szél sziszegve futkározott a köröskörül nyitott toronyszobában, megborzonegátta a nehéz hangokat, amelyek lentről némáknak tetszenek, de finom, ijedt zizegésük itt fön, fölöttük csudálatosan muzsikál.

Érdekes hely ez a „szegedi kilátó”. A legérdekesebb hely Szegeden. Talán, mert a legmagasabb ebben az alacsonymeretű Pórvárosban. Innen, felülről még kisebbnek, még alacsonyabbnak látszik a város. A feldult Palánk rendszertelen vakondtúrának, a büszke és kecses városháza részeg, dülöngélő kocsisnak és az emberek fekete, vánszorgó influenza-bacillusoknak.

De ami itt fön van, az mégó, az jelentőségtelesebbé magasztosul.

A dermesztően hideg toronyszoba durva, fehérre meszelt falán fekete vázjegyek utognak szép, ábrándos titkokat. Egy szivet is találtam az egyik falon, fekete szivet, kegyetlen fekete törrel átütöten. Mellette két név kezdőbetűjét. Az egyik nekéz férfírás, a másik könnyű, merész női kéz vonása.

Szép lehetett itt, fön, messzé az emberek fölött az a találka, amelynek ezt az ábrándos és rajzos emlékéit őrzik a falak. A szerelmeseik, mert egészen biztos, hogy azok voltak a toronykilátó látogatói, nem sokat láthattak a kiszélesedett horizont szépségeiből, mint igen szédhette őket a lábuk alatt tátongó fizikai mélység, hiszen azért jöttek ide föl,

hogy egymás szívében fürkásszenek egészen másfajta mélységeket.

Érzi-e kedves, hogy lehetett valami fenséges ebben a találkozásban? Abban a két fiatalemberben szent érzések élhettek. Felül emelkedtek az életem. Lenn a földön szomorúak voltak. Másféle kanyarodott mindegyikük útja. Ezer akadály, korlát meredezhetett közöttük. Itt fön eltörpültek a földi akadályok, leomlottak a korlátok: egymásra találtak. Talán csak egyetlen percet, egyetlen szivdobbanásra, de teljesen, de fönntartás nélkül.

Ugy irigyeltem őket, amint néztem a furcsa, sablonos rajzot és magára gondoltam, kedves, magára, aki annyira szereti a romantikát ebben a hétköznapi világban aki úgy megérti a szerelmet és aki a duruzsoló, téli éjszakákon ezüstcsengésű verseket suttog bele a fekete semmibe.

Bevallom, engem is megfogott „az Édenkert e késő sugára”, pedig eléggé edzett vagyok már az ilyesféle feleslegesnek hitt érzések ellen. De fön a „szegedi kilátóban” megváltozik az ember, megtisztul a szive és fölszabadul kissé a lelke. Itt sok minden világos, érthető, természetes és szép lesz, ami ott lenn olyan fölöslegesnek, olyan hiábavalónak tetszik. Itt fön a legdermesztőbb téli szél is terhes már a közeledő tavasz esőjától, itt nincs hacsok, nincs sár, nincs ragadós hólé, itt közelebb van az ég, tisztább a levegő és a csend az ur.

Itt furcsa irigység költözködött a szívémbé. Irigyeltem minden toronyszoba magányos lakóját és gyerekes. Verne Gyulás vágyat éreztem, hogy elmenjek valahová, nagyon messzé, elhagyott tengerpartok felé és keressek magamnak valami holtig tartó állást egy megközelíthetetlen világítótoronyban.

Aztán lejttem, kedves. Az uccán elárasztott és felébresztett a láрма . . .

Játékszin

A Homokóra színházi melléklete

SZINÉSZ-PORTRÉK.

KÖZÉ

Földényi László

Csendes jubileum felé ballag a Színész-portré. Ebből az alkalomból meg kell mondani, hogy a portrék megírásánál a vezérlő elv mindig az volt: Adjatok meg a császárnak, ami a császáré.

A palettáról lassankint elfogynak a színek, megfogyatkoznak a jelzők is . . .

Most jutott el a Színész-portré ötlet-szerűen igazodó útjában Földényi

Lászlóhoz és — zavarban van.

Igy akarta kezdeni a portré írója: Szeretnék valami nagyon szépet írni róla, hogy mindenki megszeresse . . . Aztán: sugárzóan intelligens, férfias megjelenésű színész, aki rajongva szereti pályáját . . .

De ezzel csak üres szavakat adna. — Földényinek s mégsem sikerülne őt jellemezni . . .

Ahelyett azonban, hogy egy portré

keretében méltatni akarná, megpróbál interjut közölni vele, ebből aztán — aki tudja — megítélheti őt s a portré írónak is megvan az az előnye, hogy így könnyű a dolga.

Először is, Földényi László karrierje már nagyatyjánál, Földényi Frigyesnél kezdődött, aki színész, muzsikus és író volt egyszemélyben. Tőle örökölte a művészelletet. Édesatyja, Földényi Béla, a Nemzeti Színház tagja volt, akinek a számára kreálták először az „örökös tag”-ságot. Édesatyjától örökölte színészi képességeit. Nagyanyja, Szekfy Emilia, híres aszszony volt, ő volt Magyarországon az első női szerkesztő. Ő az intelligenciát hagyta örökül Földényi Lászlónak.

Épp előadásra készülődik. Óvatosan festi a szemealját, előtte az asztalkán, számtalan apróság, inggomb, cigarettatárca, óra, puderpamacs stb. fekszik. Így mondja el az élettörténetét:

— Akadémia, Nemzeti Színház, vidék. Háboru, harctér, hadifogság. Vigszínház, Szeged.

Aztán a bal- és jobbszeme kifestése közötti időben megmagyarázza az egyes pontokat.

A középiskola után iratkozott be a Színművészeti Akadémiára. Ennek elvégzése után azonnal szerződtek a Nemzeti Színházhoz. Itt mindjárt jelentős szerepekben mutatkozott be: a „Trónkövetelő” Palfridájában és „A nők barátja” Gastonjában. Egyévi működés után azt kérte, hogy küldjék

ösztöndíjjal vidékre. Épp ebben az évben szüntették meg ezt az ösztöndíjat, de reál való tekintettel még egyszer kiutalták az 1800 koronát és ezzel az ösztöndíjjal elutazott a kassai színtársulathoz. Itt érte a háboru kitörése. Visszatért Pestre, ahol besorozták a harmickettesekhez. Egy évet harcolt az orosz-fronton, egy év után fogságba esett. Négy, keserves évet töltött a messzi Krasznóvíerszkóban. Az ember gyötrődött, vágyódott, a színész vigasztalta, vidította társait. 30 ezer fogoly tiszt, 20 ezer főnyi legénység volt a fogolytáborban. Ennek a hatalmas, szomorú tömegnek csinált színházat Zátony Kálmánnal együtt.

Szabadulás után ismét Kassára került, aztán rövid idő múlva a Vigszínház szerződtette. Vigbéli szerepei: az ördögben Szerelmes János, A fogadósnében Fabrició, A vadkanban Mednyánszky, az Ezüstlakodalomban a férj és még számos kitűnő szerep.

A Vigtől a szerencsétlen Hegedüsterne miatt vált meg és így került a szegedi színházhoz.

— Itt aztán játszottam a fiatal szerelmestől a 80 éves bácsikig mindent — mondja nevetve.

A szegedi működését nagyon jól ismeri a közönség.

— Három színház van szerintem az országban: a Nemzeti, a Kamara és a szegedi . . .

Most végzett a bal szeme festésével . . . Ugylátszik, beleesett valami a szemébe, mert hunyorgat . . .

REMINGTON írógépek képviselője.

Portable 20 pengős havi részletre. Használt gépek 40 P-től. Speciális amerikai rendszerű irodabutor-gyár. Javító műhely. Az író és sokszorosító-gépek kellékeiből nagy raktár.

WIRTH és RENGEY, Horváth Mihály ucca 7. Telefon 12—21.

Novella olímpiász Peéry Piri és Nagy György között

A szegedi színház két, fiatal és tehetséges tagja, **Peéry Piri** és **Nagy György** érdekes párbajt vívott a napokban. Arról volt szó, hogy melyik **színész** a legtehetségesebb **író**. A vélemények megoszlottak a kávéházi törzsasztal körül, végül is valaki felvetette az ötletet, hogy **rendezzen a két színész egymással novella-olímpiászt**. Válasszanak ki valamilyen alkalmas témát és azt novella formájában dolgozzák fel. Majd azután a közönség elbírálja, hogy melyik a jobb, hogy ki közülük a tehetségesebb író.

Hamarosan kigondolták a témát is: Péter szegény ember, elszegényedett lateiner, aki nem tud álláshoz, kenyérhez jutni és a legnagyobb nyomorban él feleségével. A

legkritikusabb pillanatban megnyeri a főnyereményt, de a hirt már nem közölheti az asszonnyal, mert az asszony megunva a meddő nyomorúságot, otthagya.

A két színész negyvennyolc órát kapott a téma földolgozására. Elkészült vele mindkettő. A „Homokóra” most először Peéry Piri novelláját közli le, legközelebb pedig Nagy Györgyét.

A közönségre bizzuk a nagy kérdés eldöntését, hogy melyik a jobb a kettő közül. Aki a legjobban és legelfogadhatóbban megindokolt véleményt küldi be a Homokóra szerkesztőségébe, az jutalmul egy félesztendeig ingyen kapja a Homokóráját. A kritikapályázat beküldési határideje március 15.

A főnyeremény

Írta: Peéry Piri

A babérleveles savanyu krumplicsaga megülte a szobát, amely sötét volt, mint minden bérház földszinti udvari szobája. Az ügynök hörpölgette a levest, szeme makacsul a régi piros zsirfoltot nézte ami egy elfogyasztott ünnepi ebéd ízét idézte fel egy pillanatra, a szájában. Vörös, tömzsi orra szelid ivber borult a nyiratlan bajusz fölé, amely bőven fürdött a levesben, a tüskés állal együtt.

Most véletlenül hangozabban hörpentette fel a kanál tartalmát, szinte Maga is meghökkent egy pillanatra. A levestel a szájában azor gondolkozott, hogy felesége ezt a zajt mihez hasonlítja? Talán arra gondol, hogy az elefánt így szürcsöli fel az ormányával a vizet, vagy egy galucszóra, amely a zárban csúppog, vagy a —jerikói trombitára.

Félszettel felpillantott az asszonyra. Az nem szólt semmit, csak kissé félrehuzta a száját, majd félretolta a levest és nézte, ho-

gyan dobálja be az ura a szájába a főzeléket. Zajtalan evésekre, borotvált állu férfiakra, szépruhás asszonyokra, életre, egy nyugodtabb gondtalanabb, zálogcédula és füzeres számla nélküli életre gondolt.

Péter rágyújtott a szivarra, amit a kávéházban a főur hitelbe ad.

A hamutálcában cigaretta végeket látott meg. Az egyik félig volt csak elziva és világosan el lehetett olvasni, hogy „Khedive”.

— Ki volt itt?

— Gál —

— Mit akart?

— Erre járt, és felnézett.

— Jó meg most neki. Mióta átvette az üzletet. — Sokat jár most ide.

— Igen... (szünet...) Itt van a villaryszámla. Ma délután ide jönnek, ha nem fizetjük ki, elzárják a villanyt. Láttad volna, milyen szemtelenül nézett rám a pénzbeszedő. Ahogy

mondta! Az a szégyen. A fűszeres pofákat vág ha meglát. Nem bírom tovább... Az egész ház tudja... Vedresné nem köszönt ma, amikor találkoztam vele a kapuban. Vitte a csirkét, meg a teli táskát. A nyavalyás! Lánykoromban, ha ráléptem volna akkor sem vettem volna észre... ..Hoztál pénzt?

— Kocsis még mindig nem akar belemenni az üzletbe. Négy nap óta puhitom. Egy fontoskodó óvatos barom. (Minden mondata előtt megvakarja az orrát és csak akkor beszél.) De ma délután eldől. Biztosan bele megy. — Ha nem, majd kölcsön kérek Sommertől. Az biztosan ad, mert ha gibicelnek neki a rummy-rél, mindig nyer a Sommer.

— Igen, azt tudsz, időt lopni! Ha azt az időt amit így elpredálsz, az üzletre fordított volna, ma másként állnánk. — De te mindig azt mondod: holnap! És ma nyugodtan felfordulhatok éhen. — És, különben is, — fejrártotta formás vállát, kiment a konyhába és becsapta az ajtót.

Az ügynök állt egy kicsit az asztalnál, gépiesen kapart le az egyetlen abroszról egy odaragadt elszáradt tészta darabkát.

Mikor kinyitotta az ajtót, hogy elbucszúzik az asszonytól, az hisztériás becsapta az orra előtt az ajtót és kiabált, hogy nem akarja látni, menjen a csudába...

A kapualjában találkozott a villanyszereelővel, aki mellett úgy osont el, mintha lopott volna.

Utközben megállapította, hogy nem volt szép a feleségétől ez a nagy jelenet, főleg a bucsuzkodásnál. Hogy idáig fejlődtek a dolgok, az csakis annak köszönhető, hogy nagyon jó szíve van. — Igaz, hogy régy év óta mindig rosszabbul megy, de hát nincs pénz, — És hogy egy asszony, bármennyire is el van keseredve, ilyet mondjon az urának, hogy — menjen a csudába — ez mégis csak furcsa...

Mikor idáig ért, megpillantotta egy csemegekereskedés kirtakatát. Nyelt egyet, bosszusan fordította el a fejét. — A fene egye meg. És meg azt mondják, hogy nincs az embernek igazán kommunistának kell lennie.

A kávéház ajtóban végérvényesen megállapította,

hogy marhaság minden szerelmes házasság.

A sarok asztalnál ült a négy nap óta puhított Kocsis a feleségével együtt. Éppen mondaní akart valamit az asszonynak,

Az asszony unottan ült a helyén, Kocsis mellett, szikáran, barátságtalanul.

— Ahá, gondolta az ügynök — meg akarja vizsgálni, hogy hova teszik a pénzt, akkor már mégis inkább szerelmi házasság! gondolta, miközben megcsókolta a soványság hideg kezét. Jólesően gondolt a felesége formás alakjára, meleg, puha kezére, csillogó szemére.

Kocsis megdörzsölte az orrát és akkor kezdődött a csoda.

A távirathordó megállt előtte.

Tessek a távirat, a házmester mondta, hogy itt tetszik lenni.

Szeplős képe egyetlen vigyorgássá torzult. A fiatal, tizenéves, vagy tizenkilenc éves gyerek egész vehemenciájával szippantott egyet a kávéház füstös levegőjéből és izgalmas pillanatban elfelejtette, hogy zsebkezdője is van.

— Ezért biztos kapok öt pengőt legalább is, gondolta bizakodva.

A távirat arról értesítette Pétert, hogy kihúzták sorsjegyét a főnyereménnyel. Kézhez kap háromszázezer pengőt.

— Háromszázezer pengő! Uristen!

Háromszázezer!! Ebből kap kétfőszázezer pengőt!

Felordított!

Az kávéházban felugráltak a vendégek. Mindenki odanézett. A szikár Kovácsné, az orrvakaró ura, felugrottak, és úgy bámultak rá mint, egy hottentottára, aki a ventilátoron keresztül zuhant elébük.

— Megnyertem!

— Megnyertem!

— Lajos! — megragadta a fizető karját.

— A főnyeremény — Jaj. Uristen. A villany! Vízet kérek! Kikapcsolják már! Mi ez, víz?... Nem kell... Isten vele Kocsis, vakarhatja már az orrát.

Futott hajdonfővel végig az uccán. A ház előtt jutott eszébe, hogy kocsival is mehetett volna.

Az asszony! Mit fog mondani! Elájul örömben! Most már van minden. Valami okos dologba belekezdeni. Utazás! Szivar! De jó! Be kell csapni az asszonyt. Mikor jelenetre kerül a sor, hogy már megint nem sikerült, akkor, akkor! elébe tenni a táviratot! Hü, a mindenségít!

— Nem tud vigyázni? Hülye! — Vedresné, a teleszatyros, csirkét cipelő...

— Vigyázzon maga, maga... özvegy govilla... —

Ez is jól esik majd az asszonynak.

Az ajtó nyitva, behozott fejfel erőszkolt szomoru arccal megy a szobába. Az asszony biztos a konyhában van. — Ott nincs. — Talán átment a szomszédba. — A kalapját leteszi az asztalra. A hamutartóban cigaretta végek, egy végig égett Khedive fogyó vékony füstcsikja lebben el, a tartó alatt levél, — odaterítve egy sebtiben megirt cédula.

Jó párszor elolvasta, míg megértette, hogy az asszony elment, megunva azt az életet, amit ő tudott neki adni, elment Gállal.

Elment! Most!

— Matild! —

Megijedt a hangjától. — Elment a Gállal! A gazember. Ezért járt ide annyit. A nikotintól sárga ujjaival simogatni fogja az asszony bársonyos nyakát. — Az asszony mosolyogva türi, hiszen ez a pénz a jótét! Ott nincs villanyszámla. — Pénz? Hiszen van! Van nekem! Pénz az már van. Csak asszony nincsen.

Maga sem tudta, hogy került ki az uccára. Hallotta, hogy valaki azt mondta, hogy részeg. Két formás selyemharisnyás láb,

— Matild!

A selyemharisnyás méltatlankodva kiabált. — Engedje el a kezem. — Ez mégis csak.

— Bocsánat! —

— Éppen olyan szép lába volt... Matild, miért tetted? Van már pénz. Van már ruha. Lehet utazni.

A csemegekereskedés kirakata uszott a fényben. Nézte. Ezt most mind megvehetné. Mind. Kaviar. Sajt Rák. Gyümölcsök. Halak. Csodás izék.

Egy rongyos áll meg mellette. Ruhájából

ömlik a bűz a mozdatlanság.

— Az Isten verje meg, — fejevel a nyüzsgő vásárlók felé bók.

— Az Isten verje meg, a rohadt belüket amikor nyelik. — Még azt mondják, hogy nincs pénz.

— Peter ránézett a rongyosra kezét a madrág zsebébe dugta, a távirat mellé.

— Büdös kommunista! — ezt mondta, kifeszítve a mellét tovább ment. Hát igaz is, ezektől meg kéne már tisztítani az országot. Kellene már egy erélyes ember, aki közérjük csördít. — Veszélyeztetik a közbiztonságot. Cenzura, akasztófa, korbács az kéne...

A főúr készségesen adott 200 pengőt. Adott volna többet is.

Az orrvakaró Kocsis még mindig ott ült, leereszkedően odaintett neki. A kávéház előtt beült egy taxiba, hogy vigye valahová, ahol vacsorázni lehet.

Az előkelő étteremben, a zajtalan pincérek sürgését nézte elterpeszkedve a széken a pompás vacsora után, jólesően forgatva szájában a fogvájót.

A szomszéd asztalnál pezsgőt bortott egy jókedvű társaság.

Odaintette a pincért.

— Hozzon nekem is olyat... — bökött a hűtő veder felé, meg fogta a pincér fehér kabát kihajtóját bizalmasan rákacsintott.

— Megérdemlem, ide nézzen — megmutatta a gyűrött táviratot.

A negyedik pohár után már az egész étterem róla beszélt, a pincérek asztaltól asztalig vitték az ujságot.

Egy elegáns hölgy a szembenlevő asztalnál rámosolygott, a harmadik üvegnél már mellette ült. Arcán bujócskát játszott a hét gödröcske. Éppen úgy mint Matildnak...

— Matild!

Péternek lebigyedt a szája, két kövér könny futott le az arcán. — Én, olyan szerencsétlen vagyok.

Eltorzult arcán groteszk vonalakba futottak össze a ráncok.

— De kedves, ne busuljon, na szedje össze magát, illatos zsebkendőjével letörölje a könnyeket.

— Fizessen szépen, elmegyünk, aztán nálam kap egy feketét, és elmesél mindent...

És Péter a fizetés után, a hajlángó pincerek sorfala között; tántorogva az elegáns

perzsabundás hölgy karjába karolva a sirtól még szepegeve, beült egy autóba, és elindult a szürkülő hajnalba az új, a dús az áhitozott élet felé...

Felláztak a görlok és a statiszták a fellépti díjak leszállítása miatt

Áll a sztrájk — A görlok sztrájkörök lettek

A statiszták és a görlok rendje vasárnap sorsdöntő lépésre szánta magát. Ez a ténykedésük, amit kivételesen rendezői intézkedés nélkül tettek, kellemetlen probléma elé állította a színházat.

A statiszták hihetetlen önállósággal rendezték meg és vitték keresztül a dolgot. Vasárnap este bizalmi-férfi jelent meg a rendezők előtt és bejelentette, hogy a statiszták — a görlokkal karöltve — sztrájkba lépnek, és kitartanak mindaddig míg el nem intéződik javukra az ügy.

A jámbor, békétűrő statisztakedélyeket a színháznak a fellépti díjaikra vonatkozó intézkedése zaklatta fel és ez az intézkedés kényszerítette őket erre az elkeseredett lépésre. A színház ugyanis túl magasnak találta a részükre megállapított 1,50 filléres fellépti díjat és azt egyszerűen 50 fillérré szállította le. Természetes, hogy ezt az intézkedést, amely

őket létalapjukban támadja meg, nem hagyhatták szó nélkül. A színház viszont ragaszkodott az 50 fillérekhez.

A színház a vasárnap esti *Tábornok* előadásán érezte meg a statiszták hiányát. A végjelenetben már nem masiroztak el énekelte a színpalak mögött, csak a kóristákból állott a daloló menetszázad.

A görlok sztrájkörése meg úgy történt, hogy *Sziklai* Jenő rábeszélte őket a további munkára, még pedig azzal, hogy személyesen fogja ügyüket elintézni. A görlok ebbe belementek, de kijelentették, hogy ha mégsem intézi el, akkor ők is követni fogják a statisztákat.

A görlok ügye lényegesen jobban áll a férfi kollégák ügyénél, mivel *Sziklai* főrendező kijelentette, hogy nélkülök dolgozni nem tud. A statisztákra nézve hasonló kijelentések eddig még nem hangzottak el.

Segesváry „Drogéria“

Szeged, Kárász uccá 6. szám. ☎ Telefon: 3—42.

Minden divatszínben. Világhírű selyemharisnya Minden párért szavatolunk !!

G.F.B.

Magyar gyártmány.

Gyári
lerakat

P 5.— P 6.— P 7.— áron

Pollák Testvéreknél

Csekonics uccá
és Széchenyi tér

Üveghegyek Börtönében

Tudjátok (régén volt)
Tul az üveghegyeken
S a bársony réteken
Mikor vörös szemét a nap félig behunyta már
Ott álltam egy nagy szívvél én
S valakit vártam a bársony rét ölén.

De furcsa színű volt ott minden!
Ha hiszitek, ha nem
Kék volt az ég
Valami mámorító volt a légben
S egy ember halkán rámköszöntött.
Soha se láttam még ilyet
S szívesen maradtam volna még
De a leány
Akire vártam én
Nem hozta el az ő szívét.

Aztán, hogy olyan szép volt a vidék
Amilyet még soha se láttam
Már nem fájt hogy nem jött a lány
S nem hozta el az ő szívét.
Amiért jöttem.

Csak mentem (bocsássatok meg érte
Csupasszáju legényke voltam)
Csak mentem, nem nézve utat ösvényt
S egy furcsa kőben
Amin a hunyó nap lángja átvöröslött
Megbotoltam
S a szív
Kezemből földre hullott.

És eltörött.
És jaj, mi folyt ki ott belőle!!!
Vér, vér, nem is vér, lila tinta volt
S ráfolyt a hegyre, fára csillagokra.
(Soha se tudtam mi van benne,
Testvéreim bocsássatok meg nekem érte)

És azóta
A bársony rétek felett
Se kék az ég
A légben boldogító illat nem száll
Csillámpalák s üveghegyek börtöne bus lakom
És fáj
Hogy nem jött akkor el az a leány.

Osváth Tibor.

Találkoztam a farkassal

Egy adót nem fizető ujszegedi polgár téli kalandja

A városban már csurog az eresz, lassankint felszakad a havas jégpáncél, hogy utat engedjen a tavasznak. De hétfőn még a léptek alatt csikorogott a hó és az ujszegedi fákról gutaütött varjak potyogtak le. A környékbeli erdőkből pedig betévedt a házak közé a róka is, hogy valami eledelhez jusson. Farkasjárásról is regélt a hiradás. A szentesi rendőrkapitány a Tisza jegén átkergette a fergeket. Mint minden esztendőben; Kondoros környékén az idén is nagy volt a farkas-láz. Szóval tartani lehetett tőlük Szeged határában is.

Hétfőn éjszaka a csikorgó hidegben Szőregről tartottam hazafelé. Gyalog

róttam a kiméletlen utat, mert elkéstem az utolsó vonatot. Hajnaltájban, borongós, misztikus hangulatu párafelhők ereszkedtek le. A hó csillogó fehérsége is beleveszett az éjszakába, amely kegyetlen némaságával szinte borzongató volt.

Az országuton, teljesen egyedül, fegyver nélkül, még Szeged alatt sem barátságos a februári éjszaka. Aztán az ember hiába hessegeti el a különös gondolatokat, azok mindegyre csak visszatérnek, ilyenkor van az, hogy az ember még a saját árnyékától is megijed.

El is képzeltem magamban, mi történne, ha most éhes farkasok rohan-

nának rám, habos, csattogó agyarakkal. Brr. Még gondolatnak is ijesztő volt.

A következő pillanatban elhült bennem a vér. Te jószágos Isten — sóhajtottam fel.

— Mi lehet az?

Néhány lépésnyire előttem valami fekete tömeg mozgott. Néha megnőtt az alakja is és hallottam a fujtatását. A fogak összcikordulását is hallottam és most már felismertem a veszeltyt.

— Farkas! — vágott agyvelőmbre a szörnyü igazság. Egy lépést sem mehettem előre, mert a vad ott lapult meg a bucka mögött. Háta fordítani sem mertem neki, mert akkor könnyű préda lennék. Elhatároztam, hogy szembenézek vele. Filmszerűen suhantak le előttem a különböző farkaskalandok történetei. Messzi orosz hőmezőkön hogyan védekeznek a hóba akadt trójka utasai.

— Tüzet kell gyujtani! és rögtön engedelmeskedtem az ösztön parancsának. Lassan egyenkint gyujtogattam el a gyufákat. Majd szövétneket lobogtattam feleje, amelyet a zsebemben talált bíróági végzések, adósságlevelek, fényképek és szerelmes leveleim szolgáltattak.

Vészes morgás volt rá a válasz. A hang olyanféle volt, mint amikor valaki utolsó erőlködéssel nekirohanni készül valaminek.

A sötét tömeg most felóriásodott előttem. Úgy láttam, mintha uszna a levegőben, ahogy elrugta magát a hótól, körmei alatt szikrázott a jég. Csaknem összeroskadtam.

Ami jön, az jön — gondoltam és beletúrtam magam a hóba. A következő percek szörnyűségét nem akartam látni, inkább elfödtem a szememet. Talán itéletidő telhetett el így, de a farkast nem éreztem magamon.

Óvatosan körültekintettem hát és közvetlenül előttem ott láttam a farkast.

De aztán jómagam is felálltam, kicsit reszketett a hangom, amikor megismertem.

— Nézze Kovács ur — mondtam neki, — ha valaki berug, menjen korán haza, de ne ijesztgesse a hazafelé igyekvő békés polgárt. Azzal mérhetetlen dühvel eltelt a napom.

Duett a párisi divatból

Éneklik: *Tobuy Andor, Patkós Irma.*

I.

Tassy:

*Maga az, érzem, aki a szívem mindég várt,
Maga az első, akit imádnék én!*

Manci:

Szereltem lángja sóha szívemben nem tett kárt,

Pedig e sóhaj sokszor szállt felém:

Szeretem a szép, szőszike fejét,

Szeretem a két, kék szemét.

De szeretem én, legyen az enyém

A mosoly a két, kék szemén.

Ha dalol a vágy, bus szívem csupa szerelmem!

Karcsu derekát boldogság, ha megölelem...

Szeretem a szép, szőszike fejét,

Szeretem a csöpp kicsi száját,

Angyali kék szemét . . .!

II.

Manci:

*Maga az első, aki ily lágyan szólt hozzám,
Mi ez az édes, mi ez a forró láng?*

Tassy:

*Ha enyém lenne, kezemen vinném, hordoznám,
Ezer üdvösség várna, majd miránk:*

Szeretem a szép stb.

Pethes Imre harisnyái

Szerkesztő uram, kérem ne vegye rossz néven, ha a kérését nem teljesitem, de kérem a mai színházról nincs mondani valóm. Amit el kell mondanom róla, annak hangot adok abban az ujságban, amelynek kötelékébe tartozom. Az ismétlések pedig csak a színházak világában kívánatosak.) Különben is, a magmfajta öregedő ember már csak emlékeinek él, azokból táplálkozik és azokat felidézve lopja magát vissza a multba, az ifjuság nap-sütéses időszakába.

A multak tarisznyájában nem is igen kell keresgélnem az emlékek után. Elevenen élnek bennem és különösen most, ezekben a kegyetlenül hideg napokban melegitenek simogatóan. Magam előtt látom a régieket, a jó embereket, a felejthetetlen pajtásokat, akikkel együtt kergettem a délibábokat és akikkel együtt szóttam a valóra nem vált álmokat. Megelevenedik előttem *Pethes Imre* jósa, a becsületes képe. A drága *Pethes Imre*, aki embernek is, színésznek is kiváló volt. Kezdő éveit itt szolgálta, a mi színházunknál. Lépésről-lépésre haladt előre, de lassu haladásában benne volt beérkezésének szent bizonyossága. Játékos kedvű, eleven, kedélyű, mókát szerető, tréfát csináló volt jó *Pethes Imre*. A közönség szerette, a pályatársai ragaszkodtak hozzá, az igazgató pedig megbecsülte, sokra taksálta, mert komolyan és hittel szolgálta mesterségét és alázatosan, hívő lélekkel végezte színpadi áldozását. Néha, nagyritkán „megjátszotta magát”, de ez sosem történt a lényeg rovására.

Egyik szereplése alkalmával történt, hogy *frakkhoz tőrka harisnyát* használt. Ezt a lapszust az előadásról irt referáciában megemlitem. A referáciát olvasta egyik nőismerőse (előkelő, művelt, okos asszony, irodalomnak, művészetnek barátja és rajongója), aki *Pethesnek még aznap egy tucat fekete selyemharisnyát küldött ajándékba.*

Ejje! hogy a szerkesztői munkából hazatértem a lakásomra, az asztalomon csomagot találtam és egy levelet. A csomagot is, a levelet is *Pethes* küldte. A levélben azt ir-

ta, hogy egy tucat harisnyát kapott és miután az ajándékhoz az én recenzióm révén jutott, *illőnek találja, hogy az ajándékot megossza velem.* Meg is köszönte a „gőz-eresztést” és a folytatását kérte, ha hasonló eredménnyel zárul és végül azt kívánta, hogy egészséggel viseljem a harisnyákat.

Hosszúra nyult pályámon ezt a hat pár harisnyát szereztem, *illegális uton.* A „májbjaj”, az más lapra tartozik.

Byll.

A Városi Színház heti műsora:

Hétfő: *Párisi divat.*

Kedd: *Párisi divat.*

Szerda: *A tábornok.*

Csütörtök este: *Carmen.*

Csütörtök délután: *Az utolsó Verebélyi*

tány.

Péntek: *Párisi divat.*

Szombat este: *Színház.*

Szombat délután: *Hoffmann meséi.*

Vasárnap este: *Párisi divat.*

Vasárnap délután: *Ellörött a hegedűm.*

Hétfőn: *Színház.*

Párisi divat

Operett 3 felvonásban. Irták: Békeffy István és Lajtay Lajos.

Rendezői: Sziklai J. Vezényli: Beck M.

Személyek:

Özv. Tassy Lászlóné	Uti Giza
Tassy László, földbirtokos	Tolnay Andor
Virányi Dolly színművésznő	Dayka Margit
Hoffmann Jenő divatszalonulaj-	
donos	Vágó Arthur
Méltóságos asszony	Egyed Lenke
Egy kopott hölgy	Kurusa Margit
Manci kisasszony	Sz. Patkós Irma
Malvin kisasszony	Wlassits Györgyi
Tivadar ur	Páger Antal
Recege boltiszolga	Veszely Pál
Boy	Burányi László
Mici szobalány	Kelety Erzsí
Gábor inas	Csonka Antal

Ujságárus Kovács Árpád
Történik az I. felvonás Hoffmann Jenő divatszalonjában, a II. felvonás Hoffmann hűvös-völgyi villájában, a III. felvonás Tassy László budapesti legénylakásán. Idő ma.

I. felvonás.

Hoffmann ur divatszalonja a Váci utcában. Mancsi kisasszonyba, aki mannequin az üzletben, szerelmes Tivadar ur, a segéd. Imponálni akar a lánynak és azt hazudja, hogy Viványi Dolla, a híres primadonna barátja. Dollyhoz pedig csak annyi a köze, hogy Dolly itt csináltatja a ruháit. A directrice felpróbálja Mancira Dolly új toalettjét, Tassy László, Dolly barátja az elegáns Manciról azt hiszi, hogy gazdag, előkelő nő és meginvitálja estére a villájába. Mancsi elkéri a toalettet estére a főnökétől, boldogan készül a randevura, mikor megtudja, hogy Tassy a nőhódító Dolly barátja. Szomorúan hazamegy és a randevura maga helyett a ruhát küldi el.

II. felvonás.

Hoffmann ur villájában vendégül látja Dollyt. Mancsi megzavarja az együttélést. Mancsi ugyanis azt hazudta Tassynak, hogy ez a villa az övé és most Tassy itt látogatást akar tenni. Tassy persze gyanút fog és azt hiszi, hogy Mancsi Hoffmann barátja. Itt végre megismerkedik Tivadar Dollyval. Hoffmann ur látja, hogy ő feleséges és Tassyt egyedül hagyja Mancival, aki mindent bevall Tassynak: hogy ő nem gazdag, előkelő nő, csak egy egyszerű kis masamód, akít még nem csókolt férfi. Tassy erre hazakérgeti, mert most már nem kis kalandról van szó, hanem őszinte szerelemről.

III. felvonás.

Tassy elhatározta, hogy Mancit feleségül veszi és szakít Dollyval. Tivadar közben gazdag ember lett és elveszi Dollyt. Tassy szakít a régi emlékekkel, neki csak egy nő kell: Mancsi, aki boldogan omlik a karjaiba. Hoffmann ur megjelenik a mannequinokkal, hogy bemutassa Mancinak a legutolsó „párisi divatot”, — menyasszonyi ruhákban.

A tábornok.

Szinmű 3 felvonásban. Irta: Zilahy Lajos. Rendezi: Vándor Andor.

Személyek:

Szükszóy altábornagy	Tarnay Ernő
A grófnő	Komjáthy Mária
Judith	Pártos Klári
Valentin	Kormos Margit
Dr. Lausch főorvos	Hercegh Vilmos
Dr. Korponai tanársegéd	Nagy György
Pásztorné	Uti Giza
Márkus hadnagy	Szilassy Gyula
Hordóssy hadnagy	Oláh Ferenc
Rácztisztiszolga	Veszely Pál
Székely László főhadnagy	Kovács Károly
Keresztes főhadnagy	Fodor Emil
Sarkadi hadnagy	Sümegei Ödön
Schulek kapitány	Rónai Béla
Örmester	Szilágyi Aladár
Műtősné	Hercegh V.-né
Késmárki	Rónai Imre
Apáca	Vargha Teri
Zászlóaljparancsnok	Marinkovics
Altiszt	Kovács Árpád
Pásztor Imre	Csonka Antal

Az első és második felvonás egy határszéli városka kórházában, a harmadik felvonás első képe a harctéren, a második felvonás az állomáson játszódik.

I. felvonás.

A kórházi orvos szobája a szin. Székely Lászlóné, főhadnagy ura érdekében jár itt, szabadságot akar kieszközölni a tábornoknál, akinek az ezredénél van Székely László. Megtudja, hogy a tábornok milyen zord katona, akinek még csak a közelébe sem lehet férközönni és hogy a szabadság ötöle függ, elhatározza, hogy fölcsap ápolónőnek és így férközik a tábornok közelébe. A tábornok súlyos fejlövéséből lábadozik. Judit, Székelyné, nem árulja el a tábornoknak, hogy ő férjes asszony, hanem azt mondja, hogy elvált.

II. felvonás.

Szerélem fejlődik Judit és a tábornok között. A tábornokot kezdi hatalmába keríteni.

Judit. Sürgöny érkezik a tábornokhoz, hogy a csapatteste a napokban döntő fontosságú ütközetre készül. Felkerekedik benne a katonas bár még beteg, elhatározza, hogy ő is ott lesz, mert úgy érzi, hogy ott kell lennie. Juditot szereti. Mi előtt elindul, bevallja szerelmét Juditnak. Megkéri a kezét. Judit küzd magával, az urát szereti, de a tábornok, ez az erős férfi imponáló és rokonszenves. Bevallja a tábornoknak, hogy már férjes aszszony és hogy a férje épp a tábornok alatt szolgál. Beszélni akar először vele. A tábornok megígéri, hogy ütközet előtt elküldi a férjét Judithoz.

III. felvonás, első kép:

A tábornok roham előtt végigjárja a lövészárkokat. Találkozik Székelyel, elmondja a Judittal való esetét és haza akaraj küldeni őt. Székely rálló a tábornokra, de nem találja el. A tábornokot megrendíti a férj szerelme. Elhatározza, hogy úgy vet véget a dolognak, hogy ő is az ütközetbe megy, ahol a halál jóformán biztos.

III. felvonás, második kép:

A tábornok azonban életben marad, ellenben Székely elesik. A tábornok visszaérkezik, elmondja Juditnak, hogy a férje elesett, de ő szereti és rá mindig számíthat. A nő nem akar feleségül menni a tábornokhoz, mert a férje gyilkosának tartja, aki készakarva küldötte Székelyt a halálba. A tábornok a déli harctérre megy, de látszik, hogy ez a két ember még fog egymással találkozni az életben.

Carmen.

opera 4 felvonásban. Szövegét Prosper Mérimée elbeszélése után írták: Meilhac H. és Halévy L. Zenéjét szerzette: Bizet Gy. Ford.: Ábrányi K. Rendezi Sziklai J. Vezényli Fridl F.

Személyek:

Don José, tizedes Szórád Ferenc
Escamilló, toreador Bihari Sándor
Dancairo csempész Veszely Pál
Remendado csempész Fodor Emil

Zuniga, hadnagy Arany József
Morales, tizedes Csonka Antal
Carmen, cigányleány P. Gaisler L.
Micaela Szász Edith
Frauspuita cigányleány Keleti Erzs
Cecedes, cigányleány Erneyei Gitta
Szin: Sevilla és környéke. Idő: 1820.

I.

Katonák inceskelnek az őrtanya előtt Micaelával, aki a faluból feljött Szevillában José káplárt, a jövődöbéljét meglátogatni. Őrváltáskor José veszi át a parancsnokságot. A szomszédos dohánygyárban veszekedés zajt hallatnak. A szolgálatvezető hadnagy megtudakolja, hogy mi történik ott, ekkor kijönnek a gyárból és elmondják, hogy Carmen kezdte a veszekedést. A hadnagy lefoghatja és megkötözteti Carmen és José őrizetére bizza. Míg a hadnagy távol van, Carmen meghódítja José-t és ráveszi, hogy engedje őt megszökni.

II.

Lillas Pastia mulatója a szin, ahol Carmen táncosló. Ez a mulató a csempészek tanyája. Ide vetődik be Escamilló, a granadai torreador és beleszeret Carmenbe. Ugyancsak itt találkozik Carmen Joséval, aki a szöktetésért két hónapi fogházat kapott és aki most találkára jött ide. A hadnagy azonban meglepi őket és José kardot ránt a hadnagyára. A büntetéstől való félelmében beáll a csempészek közé.

III.

Ez a felvonás a csempészek között, a hegyekben játszódik. José féltékenységgel üldözi Carmen-t, aki félvállról veszi őt. Ide jön Carmen után Escamilló is, aki először Joséval találkozik. Josének elmondja jövelete okát. A féltékeny José tört ránt, a férfiak összemennek, csak Carmen közbelépésére válnak szét. Escamilló azzal megy, hogy majd Szevillában találkoznak. Micaela hirül hozza José-rak, hogy édesanyja haldoklik, erre José is hazamegy.

IV.

A sevillai szinkör előtti rész rész a szin. Carmen, már mint Escamilló menyasszonya, jön a viadalra. Utjában találkozik a szerelmes Joséval, aki leszurja őt.

Szinház

III. felvonás. Az ibolya.

Három egyfelvonásos. — Irta: Molnár F.
Rendező: Tarnay Ernő.

Személyek:

I. felvonás. *Előjáték Lear Királyhoz.*

Személyek:
Bánati színész „Lear király” Kovács Károly
Dr. Ernő Nagy György
Dr. Kiss Szakáts Zoltán
Helén Wlassits Györgyi
Almádi, „Burgundi fejedelem” v. Végh. Kál. Rónai Imre
Somogyi Herczeg Vilmos
Tűzoltó Osonka Antal
Disznemester Veszely Pál
Ügyelő Sümegei Ödön
Fodrász Koháry Pál
Portás

II. felvonás. *Marsall.*

Személyek:

San Trianó báró Oláh Ferenc
Edith, a felesége Pártos Klári
Litvay, színész Földényi László
Dr. Jánosy Herczeg Vilmos
Inas Rónai Béla
Huszár Koháry Pál

Az igazgató.

A zeneszerző

Roboz kisasszony

Márkus kisasszony

Rakolnaky kisasszony

Thúz kisasszony

Széll kisasszony

Honka

Szolga

Vágó Arthur

Szakáts Zoltán

Keleti Erzsé

Futó Klári

Wlassits Györgyi

Bojár Juli

Egyed Lenke

Kormos Margit

Herczeg Vilmos

Illatszer és pipere cikkeit

vásárolja a

»SZÉCHENYI«

ILLATSZERTÁRBAN

(Kék Csillag Áruház mellett)

Legolcsóbb bevásárlási forrás!

Széchenyi tér 5.

Kiss D.-palota.

KASS

Renaissance Bar

Minden este a
ragyogó, világvárosi
márciusi műsor
bemutatása.

Komédiás János

Írta: Rab Géza

I.

János komédiás volt. Nem csepürágó bohóc, hanem igazi, vérbeli komédiás. Kötéltáncos és légtornász volt, de ha kellett és alkalmas partnerrá akadt, késeket is dobált.

Emmával egy berlini cirkuszban találkoztott.

Szép sötét bőrű nő volt Emma, s mivel, hogy értett a férfiak nyelvén, hamarosan összebarátkoztak.

— Te teszel nekem, mondotta Jánosnak, mert erős és komédiás ember vagy, — ettől kezdve együtt vándoroltak.

Bécsben egy külvárosi házban laktak. A ház egy öreg asszonyé volt, aki nappal a haldokló erkölcsöt sorakta, este pedig leányokkal kereskedett. Emmának is ajánlott egy öreg bankárt. Jánost bórzasztó düh fogta el, mikor ezt megtudta, megkontyolta háziasszonyát.

Emma sirvafakadt és mikor lecsilapodtak, elmesélte Jánosnak, hogy ő Mexicóban született, apja tábornok volt, anyja pedig egy híres spanyol szépség. Egy este rablók törtek a parkba, szüleit lemészárolták, azóta egyedül és és János az egyetlen ember akit idáig megszeretett.

János megsimogatta az asszony háját, aztán ő is mesélt.

Egy kis erdélyi falucskában született és anyja meghalt, ahogy a világra hozta. Apja szintén komédiás volt, de egyszer lebecskázták, mert verekedést provokált a vásárosok között. Azóta ő is egyedül bolyong a világban és Emmán kívül senkije sincsen.

Holnap elmegyünk innen, mondotta határozottan, mert túl sok a

szenny és bemocskolhatja a te tisztaságodat.

Hátha rossz vagyok, incselkedett egyszer az asszony, akkor már egy magyarországi falucskában kóboroltak. Emma fáradt volt, leültek egy padra.

— Te szép és kívánatos vagy, — mondotta János, — igazán kár, hogy oly barna a bőröd, de azért szeretlek.

Pedig nem szabad, hogy szeress, felelte az asszony.

Elnyult a padon, mint egy szerelmes himjét leső macska.

— Nem szabad, hogy szeress, olyan barna a bőröm.

II.

Ősz vége felé egy vendéglőben játszottak. A csendesen borozgató polgárok szemei rászaladtak az asszonyra.

— Holnap tovább megyünk, mondotta János.

Emma hallgatott. Ő jól érezte magát a városkában, semmi kedvet sem érzett egy újabb vándorláshoz.

Jánosnak azonban más terve voltak, miből nem akart engedni. Egy ideig némán ballagtak egymás mellett, végül azonban János kijött türelméből. Ez a feszültség már napok óta tartott és a férfi nem bírta tovább.

— Talán kifogásolod a terveim?

Az asszony most sem felelt.

János megszorította a karjánál.

— Mert nem felelsz?

Egyedül voltak a sötét, rosszul világított utcán. Emma sirt s az anyját és a mexicói tábornokot emlegette. János nem tudta mit tegyen vele, tehetetlen dühében még jobban összeszorult az ökle.

— Miért nem felelsz?

Felemlte kemény, komédiás ök-

lét s megütötte az asszonyt. Tehetetlenségének minden kínja benne volt ebben az ütésben.

— Te!

Elhallgatott. — De úgy érezte, hogy valaki jön a hátuk mögött, aki-ről már régóta sejtí, hogy ott van és most folyton a nyomukban baktat.

Megfordult.

A sarkon, a gázlámpa alatt valaki cigarettára gyujtott. János megremegett, valamit akart szólni az asszonynak, de semmi sem jutott eszébe.

Legalább ne sirna, — gondolta bosszusan.

III.

Otthon sehogyan sem boldogult az ajtóval. A kulcs nem akart megfordulni a zárban. Emma szótlanul nézte a férfi kinlódását.

Hirtelen fölnyílt az ajtó és megjelent a fekete ember. János őt látta arcáról mindjárt ráismert.

Sietett átlépni a küszöbön.

— Kicsoda maga és hogy került ide?

A másik sötét gunnyal nevetett az asszonyra.

— Az ura vagyok.

Emma remegve bujt az ajtóhoz. Já-

nos szeméből kiszaladt az állat.

— Mond meg, hogy ki ez?

Az asszonyt verte a félelem.

— Az uram!

— Hát nem én vagyok az urad?

Felelj!

Besem várta a választ, felemelt öklökkel rohant a fekete embernek. Ökle szilaj dühnel lödült a másik arcába.

Emma nézte, hogy miként ront egymásnak ez a két erős ember s mikor látta, hogy nem figyelnek rá, kisurrant a szobából és rájuk zárta az ajtót.

A Szegedi Szemle

GERŐ DEZSÓ

politikamentes, tisztán városfejlesztési problémákkal foglalkozó hetilapja Szeged egyetlen ilyen természetű orgánuma

Megjelenik minden hétfőn.

Kapható a Nemzeti Sajtóvállalat uccai újságbódiéiban.

Asztalosmesterek Butorcsarnoka

Szeged, Dugonics-tér 11. sz. — Telefon 8-92.

Elegáns ebédlők, hálók, férfiszobák olcsó áron, kedvező fizetési feltételek mellett.

Férfiruha ujdonságok készen és mérték után

Balázs és Petrinél Szeged, Széchenyi-tér 2. sz.
Elsőrendű angol úri szabóság.

Városi Zálogház Oroszlán ucca 4.

Repül a nehéz kő...

Riport-regény. Irja: Iksz.

A Tiszában ebédtem, majd beültem a kávéházba és a forró feketekávé mellett azon gondolkoztam, hogy mitévő legyek? És akkor egy igen egyszerű megoldás jutott az eszembe.

Az újságáros bódé körül ugyanis már több alkalommal láttam néhány gyereket, akik be-benézettek a kávéház ablakán és dideregve, sóvár szemekkel figyelték, ami odabent történik.

Ezek az elcsapott gyerekek korán érettek. Ha busás borraivalót adok nekik, bizonyára ügyesen végre is hajtják a feladatot, amivel megbízom egyiküket.

Igy is történt.

— Gyere csak ide, — szoltam az egyik kamasznak.

— Mit parancsol nagyságos ur? — ugrott elébem a pincérektől ellesett mozdulatokkal.

— Hány éves vagy?

— Tizenöt multam kérem szépen.

— Akar-é öt pengőt keresni? — és egy vadonat új kék ötpengőst lobogtattam meg az orra előtt.

A gyerek csak nagyot sóhajtott, de már beszélni is alig mert, nehogy elkergesse a királkozó alkalmat. Én meg, hogy megnyugtassam, a kezébe nyomtam az öt pengőt.

— Itt van öcsém, előre odaadom, de azután jól végezd el, amit rád bízok.

Azzal megmagyaráztam, mi a teendője. A házmestertől diplomatikusan meg kell tudnia, ki az a bundás hölgy, aki a házban lakik.

— Ó Nagyságos ur, nem az első esetem ez — nyugtatott meg suryi moálllyal és eliramodott.

— Itt várlak a kávéházban, gyere el az ablak előtt, — szoltam utána.

Mint aki jól végezte dolgát, megkönnyebbülten helyet foglaltam az egyik ablaknál és vártam a gyereket.

Fél hatig vártam, de a kölyök nem jött vissza. Ily módon lett oda az első öt pengőm, amit ha a szívem hölgyére gondolok, nem sajnállok mégsem.

Aztán bevágtam a kávéház ajtaját és kimentem a jégre.

Óriási felfedezés.

Az ég tudja mi vezetett arrafelé, hiszen még csuszkaálni is elfelejtettem, nem hogy éles vastalpakon röpüljek ötven kilométeres sebességgel. Az hiszem nagyon dühös voltam és a gondolataimat akartam másfelé terelni.

Hollá Iksz ur! kiáltott felém valaki a pavillon felől.

Odarázok, hát a Homokóra szerkesztőjét látom ott, aki gyönyörű bognival igyekszik felém.

— Újság van! — kiáltja már messziről.

— Mi lehet az? kérdezem tőle.

— A városi számvevőség már tudja ki az a hölgy! —

— Hát ilyen érdeklődést keltette ez a kis kaland? Ne mondja, — kételkedtem.

— Ugy van — erősítette meggyőzően Magyar László szerkesztő.

— Csikós Jenő számvevő felesége, a városháza legszökébb és legelevenebb asszonya ismeri a keddi gyorsvonattal Szegedre utazott hölgyet, de a maga személyét teljes homály fedi.

○ Valami nagyot dobbant a szívemben.

— Megvan! — Szerkesztő ur bemutat engem Csikóséknak.

Rendben van? —

— All (raigt?) — volt a válasz.

— Mégis csak jó néha jégre menni! —

— De vajjon nem tévedett-e Csikósné örögsága? — töprengtem magamban hazafelé menet.

Egyébként vettem egy fényképező masinát.

Hogy minek az? Azelőtt én is mosolygtam azokon, akik fényképező gépet vettek. De már annyira benne vagyok ebben a kalandban és a vágyakozás annyira urrá lett fölöttem, hogy elhatároztam, ismeretlenem minden mozdulatát megörökítem. Mily kedves dolog lesz majd, ha megismerkedünk, bemutatni neki a pillanatfelvételeket, amelyek egy-egy elsuhant perc helyzeteit rögzítik meg. Bár nehéz lesz szentöl-szembe lefotografálom, hiszen ilyen merényletre nem vállalkozom, de majd csak kiravaszkodok valamit.

Ötszáznegyven pengőbe került. De milyen gép az! Nincs az az elfutó pillanat, amelyet le ne kapna. Egy kincs van az oldalamon és most már csak azokat a perceket várom, amikor illatosan, karcsun és elegánsan megjelenik a déli korzón.

Jóságos Isten! Bárcsak tavasz lenne már!

Szerdán délelőtt bánatosan és reménytelenül ödöngtem a korzón, nyakamban szomoruan himbálódzott új fotografáló masinám, amellyel néhány hiábavaló próbafelvételt készítettem. A képeket nagy gonddal hívtam elő, de előzőleg természetesen áttanulmányoztam az amatőr-fotografálás egész irodalmát. Kietlen garzonlakásom fürdőszobáját alakítottam át sötétkamrává, megvásároltam a szükséges vegyszereket, a másolókereteket, a tálakat a csipeteket a vöröslámpát.

Aztán izgatottan kezdtem hozzá az előhíváshoz. Elméletileg már tisztában voltam mindennel. Tudtam hogy előbb az előhívó oldatban kell megfürdetni a lemezt és csak azután a fikszálóban. Elő is készítettem ezeket a boszorkányos oldatokat, amikor azonban eloltottam a lámpát és kinyitottam az első lemezkazettát

hirtelen bizonytalanná váltak a mozdulataim.

Elfelejtettem, hogy melyik tálban van az előhívó, melyikben a fikszáló és melyikben a tiszta víz. Ugy találomra mártottam bele az egyikbe a lemezt és szívszorongva vártam, hogy mikor rajzolódik rá a Tisza jégpáncéljáról készített fölvétel. Hát nem rajzolódtott rá, pedig vagy egy félóraig mártogattam a folyadékba. Amikor pedig elszánt mozdulattal áttettem a lemezt a másik tálba, hirtelen megfeketedett az egész.

Most a másik kazettával kísérleteztem, de előbb jól megjegyeztem magamnak, hogy melyik tál, hol áll. Nem is tévesztettem el a sorrendet, a lemezen sötét foltok jelentek meg és amikor a fikszálóoldat leoldott róla a főleges rétegeket, megdöbbenve láttam, hogy

két képet fotografáltam ugyanarra a lemeze.

A harmadik lemez meg fényt kapott valahogy és nem volt hajlandó képpé idomulni. Végre a negyedik sikerült. Nagy vigyázva fürdettem meg a tiszta vízben, majd

tettem a kályha mellé száradni. A kályha mellett nagyon meleg volt és amikor megnéztem a lemezt, rémülten láttam, hogy leolvadt róla a kép.

Másolatot csak a nyolcadik lemezeről készíthettem, de jó néhány csomag gázfénypapírt kellett ügyetlenségem telhetetlen oltárán feláldozni, amíg megkaphattam az első tűrhető fényképet. A szobám falának egyik részletét ábrázolta.

De most már képzett amatőr-fotografusnak érzem magamat és úgy látom a gépe-
met, mint holmi fotóriporter.

Amint ballagok a korzón és bánatosan gondolkodom arra, hogy milyen régen nem lát-
tam ismeretlenemet

sajnos még mindig ismeretlen,

hirtelen megdobbant a szívem. A Széchenyi-tér sarkán, néhány lépésnyire megpillantot-
tam. Lassan, méltóságteljesen, kecses lépésekkel haladt a Klauzál-tér felé. Leirhatatlan
izgalom fogott el. Reszkető kezekkel vettem elő a fényképező gépet és lestem a pillana-
tot, mikor fényképezhetem le. Ismeretlenem néhány pillanatra megállt az egyik kirakat
előtt és figyelmesen nézte a kirakat divatcikkeit, de arcát nem fordította felém. Türel-
mem elfogyott és elcsattintottam a masinát. Merényletemet ő nem vette észre, de az uc-
ca közönsége érdeklődéssel figyelt rám. Zavarba jöttem és takarodót fujtam. Nem mertem
tovább követni bálványomat, hanem hazasiettem és rögtön előhívtam fölvételemet.

A kép kivételesen jól sikerült. Éles volt mind a vonala. Jól sikerült a kópia is róla.
Órászámra néztem azután a fényképet, első sikerült fölvételemet, de azután hirtelen

elfogta szívemet a kétség.

Olyan ismeretlennek tűnt föl előttem a lefotografált női alak.

Eddig mindig bundában láttam, ezen a hölgyön pedig prémes télikabát volt. Aztán va-

lamivel magasabb is az én bálványom. Nem állítom határozottan, de most úgy érzem, hogy tévedésnek estem áldozatul. Talán velem is az történt, ami már annyi szerelmes emberrel megesett, hogy a megpillantásra való vágyakozás kinjában őt véltem látni, pedig nem ő volt az.

A képet azért elküldöttem a Homokórának, mint egyre jobban izzó érzéseim kézzelfogható bizonyítékát.

Levelek hullása

Csütörtökön mégis ért valami kis öröm. Felállítottam a Homokóra szerkesztőségébe, ahol az egész halom áltrevenre érkezett levelet adtak át. Legutóbbi segélykérésem tehát nem maradt hatástalan. Megtaláltak ismeretlen jóakaróim, akik részvétellel figyelik vergődésemet és elárasztottak jótanácsaikkal. De megjártam ezzel is. Most nem tudok hirtelen közülük választani. Úgy érzem azonban, hogy más is így teame ezekkel a levelekkel, amelyek közül ideiktatok kettőt, a két legkedvesebbet és — legellentéesebbet.

1. levél.

Uram!

Érdeklődéssel olvasom sorait a Homokórában. Jól ismerem az Ön típusát, ezt a gyámoltalan, későn — lett — szerelmes aglegény tipust és ezért is nem haragszom Önre. Mert haragudni kell annak, aki látja, hogy milyen ügyetlenül fogott a dologhoz, minden mozdulatán észrevehető a rutinhiány.

Hát mit gondol Ön, kedves Iksz, hogy mindenkinek problémát okozna az ön esete? Miért komplikálja el a dolgát? Ha történetesen én lennék az a hölgy, ezekután nem is engedem Önt a közelembé.

Azt tanácsolom Önnek, hogy a sok sópánkodás helyett vágjon a dolgok közepébe, tele — quele, éljen intenzívebb társadalmi életet, szórakozzék, próbáljon fölnyenes világfivá serdülni — negyvenéves korára. Mert ha így, a mai állapotában ismerkedik meg Vele, Önnek vesztett ügye van. A nők nem rajonganak az Ön típusáért... S meglátja, valamelyik társaságban találkozni fog vele. *Nekem különös okom van hinni, hogy találkoznak majd és hogy a találkozó utáni csatát is Ön fogja megnyerni...*

Figyelni fogom továbbra is az Ön sorát és ha látom, hogy megint helytelen vágyányokra szalad, jelentkezni fogok.

Sok szerencsét kívánok, barátom.

m. e.

2. levél.

Kedves Iksz ur!

Furcsa dolog, hogy 17 éves leány létemre tanácsot adjak egy negyvenéves férfinék. De maga nem olyan járatos ezekben a dolgokban mint én, vagy az osztálytársnőim.

Tulajdonképen az egész osztály nevében írok. Sajnáljuk magát és sokat törtünk a fejünket, hogy hogy segíthetnénk. Végül is elhatároztuk, hogy a következő tanácsot adjuk:

Ha meglátja az uccán, egyszerűen köszöntse, mint ahogy régi ismerősöket szokás és minden további nélkül álljon az oldala mellé. De aztán ne dadogjon, ne akarjon bemutatkozni, hanem beszéljen mindenféléről, úgy, mintha ezer éve ismernék egymást. Ez — tapasztalatból tudom — mindig hat. A többit magára bizzuk.

Az egyik barátóm fantasztikus dolgokat ajánl, előre bacsájtom, hogy meg ne próbálja. Csak azért írom ide, mert ő ragaszkodik hozzá. Terve a következő: Mikor meglátja Öt az uccán, essen össze előtte, ő biztoan odarohan magához, élesztgetni fogja, a többi magától jön. Ezáltal az első pillanattól kezdve szoros szálak fogják magukat összefűzni.

De ezt ne tegye meg. A barátóm túl romantikus természetű, mindenkitől azt kívánja, hogy essen össze előtte, ha meg akar vele ismerkedni.

Szívből üdvözlö:

C. P.

Aki jobb tanácsot adhat írjon a jövő héten folytatotom.

Az eddiginél még előnyösebb feltételek mellett vehet mindenki

gáztakaréktűzhelyeket, vizmelegítőt, vasalót stb.

a helybeli légszeszgyárnál. A legjobb világhírű gyártmányokból most érkeztek hatalmas készletek. Érdeklődni lehet 9—12 óra között.

Telefon: 2.

Figyelem! 1929. évi március havában Kőlcsey uccai fényesen berendezett és felszerelt bemutató- és előadótermeinkben üzemi használatban láthatók az összes elektromos háztartási készülékek, valamint valamennyi típus gáz-vizmelegítők, gázkonyhák, gázkályhák stb. stb.

Bemutató és megtekintés díjtalan!

Minden kötelezettség nélkül!

A LÉGSZESZGYÁR IGAZGATÓSÁGA.

A

Magyar Hirlap

a legolcsóbb, a legtartalmasabb,
a legelterjedtebb napilap.